

12de JAARGANG, NR. 217
28 APRIL 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 PLATEN

Catherine Russell, Felix Schlarmann,
 Brussels Vocal Project, Rugilé,
 Joachim Kühn, Daan Herweg, Larry
 Goldings, Dimami e.a.

13 PODIA

The Head Hunters, Peter Beets Trio,
 Ambrose Akinmusire e.a.

EN VERDER:

18 New York Calling (Roos Plaatsman)

19 Cool Night (Jan J. Mulder)

20 Bestsellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 218

staat 12 MEI op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

Ambrose Akinmusire. (Persfoto)

**PAUL ACKET AWARD VOOR
 AMBROSE AKINMUSIRE**

Trompettist Ambrose Akinmusire krijgt tijdens het komende North Sea Jazz Festival de Paul Acket Award 2014. Deze jaarlijkse prijs is bedoeld voor een artiest die 'meer aandacht verdient voor zijn of haar uitzonderlijke muzikantschap'.

Jurylid Frank Bolder (programmeur North Sea Jazz): "Ambrose speelt virtuoos trompet, met enorm veel techniek, en produceert een prachtige toon. Daarnaast is hij een veelzijdig componist, die er blijk van geeft de jazzhistorie goed te kennen, maar ook onmiskenbaar interesse heeft in de betere popmuziek."

Ambrose Akinmusire ontvangt zijn prijs, een trofee en 5.000 euro, op 11 juli in Rotterdam. Eerdere winnaars van deze Award waren Anat Cohen (2013), Craig Taborn (2012), Arve Hendriksen (2011), Christian Scott (2010), Stefano Bollani (2009), Adam Rogers (2008), Gianluca Petrella (2007), Conrad Herwig (2006) en Ben Allison (2005).

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

STEENGOED CONCERT VAN 'DE BEREN GIENEN'

Het kwartet De Beren Gieren trok flink van leer op 10 april in het Hasselts Cultureel Centrum. Steengoed waren ze: pianist en leider **Fulco Ottervanger** (foto), bassist Lieven Van Pee en drummer Simon Segers. Het was spijtig voor de organisatie en de artiesten dat de zaal maar voor de helft gevuld was: 'Les absents ont toujours tort'.

Tekst en foto: Jean Schoubs

NIEUWS

'Last Date' Eric Dolphy op 1 juni in oude VARA-studio herdacht

In het Muziekcentrum van de Omroep (Hilversum) wordt 1 juni de laatste opname van saxofonist Eric Dolphy in de toenmalige VARA-studio herdacht. Het is dan op één dag na precies vijftig jaar geleden dat Dolphy hier een radiosessie opnam die resulteerde in het album 'Last date'. Vier weken later overleed Dolphy op 36-jarige leeftijd in Berlijn. Dolphy speelde destijds voor de VARA-radio in een kwartet met Misha Mengelberg, Jacques Schols en Han Bennink. Han Bennink is er 1 juni ook weer bij. Joris Roelofs neemt de partijen van Dolphy voor zijn rekening.

Anton Goudsmit met The Bad Plus op het podium

Gitarist Anton Goudsmit zal op 8 november als vierde man met de formatie The Bad Plus optreden. Het optreden vindt plaats in het kader van November Music. Dezelfde avond treden in Den Bosch ook ZAPP4 met Marc Ribot en het Tigran Hamasyan Quintet op.

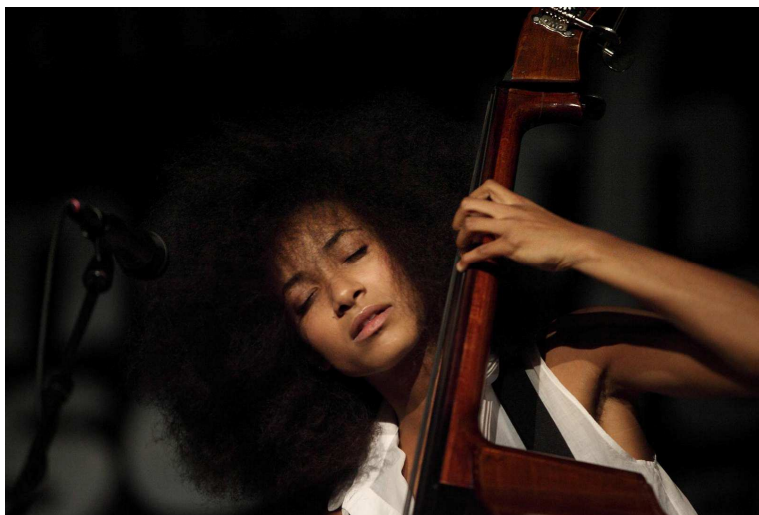
Vijf jaar Wim Beeren Jazz Society in Aarle-Rixtel

De Wim Beeren Jazz Society in Aarle-Rixtel bestaat vijf jaar. Dit jubileum wordt 23 april gevierd met een optreden van saxofonist Scott Hamilton met het Rob van Bavel Trio. De Society ging in maart 2009 van start. Toen organiseerde Wim Beeren zijn eerste jamsessie. Beeren overleed in juli van dat jaar, waarna het bestuur besloot om als erbetoon verder te gaan als Wim Beeren Jazz Society. In de regel is er elke laatste woensdag van de maand een concert in café Van Bracht. Voor het concert van Scott Hamilton wordt eenmalig uitgeweken naar de grote zaal van dat etablissement.

Jules Deelder promoot Amsterdam Jazz Festival in de Arena

Ter promotie van het komende Amsterdam Jazz Festival drumde Rotterdammer Jules Deelder op 13 april tijdens de wedstrijd Ajax – ADO Den Haag in de Amsterdam ArenA. Het optreden van zijn jazzcombo vond plaats in een van de skyboxen van het stadion. "Wij treden overal op", tekende RTL Boulevard uit zijn mond op. En wat zijn aanwezigheid bij een wedstrijd van Ajax betreft: "Ik kan toch ook voor ADO zijn?" Het Amsterdam Jazz Festival vindt op 7 juni in de ArenA plaats.

PODIA

Esperanza Spalding. (Archiefphoto: Joke Schot)

MANAGEMENT VERBIEDT ESPERANZA SPALDING OM NA CONCERT BLOEMEN AAN TE PAKKEN

In plaats van de bos aan te pakken, keek bassiste Esperanza Spalding strak naar de grond toen ze op 27 maart bloemen kreeg aangeboden na afloop van een Duits concert met The Spring Quartet. Ze deed dat in opdracht van het management van de groep.

Dat management was zeer verbolgen over de wijze waarop de groep bij aanvang van het concert tijdens de Jazzwoche Burghausen door de presentator was aangekondigd. Die noemde - naar eigen zeggen nietsvermoedend - eerst de naam van Esperanza Spalding. Volgens het management was echter contractueel overeengekomen dat drummer Jack DeJohnette als eerste zou worden geïntroduceerd. Spalding had pas als derde, na saxofonist Joe Lovano, aangekondigd mogen worden. Na de aankondiging van Spalding gebeurde er een tijdje niets en toen liep Jack DeJohnette het podium op.

STEVIE WONDER OP KOMEND NORTH SEA JAZZ

Soulgrootheid Stevie Wonder geeft dit jaar een optreden tijdens het North Sea Jazz Festival. Hij staat op zaterdag 12 juli in de Rotterdamse Ahoy. **Stevie Wonder** speelde ook in 2010 op het festival (zie bovenstaande foto van Joke Schot).

WINNAARS JJA-AWARDS 2014

Enige honderden, meest Amerikaanse leden van de Jazz Journalists Association (JJA) brengen jaarlijks hun stem uit voor de JJA-Awards. Dit jaar gebeurde dat voor de zeventiende keer. In de diverse categorieën kregen de volgende musici de meeste stemmen:

LIFETIME ACHIEVEMENT

Herbie Hancock

MUSICIAN OF THE YEAR

Wayne Shorter

UP AND COMING ARTIST OF THE YEAR

Cecile McLorin Salvant

RECORD OF THE YEAR

Without A Net

Wayne Shorter Quartet (Blue Note)

HISTORICAL RECORD OF THE YEAR

Miles Live in Europe 1969

Miles Davis (Columbia Legacy)

FEMALE SINGER

Cecile McLorin Salvant

MALE SINGER

Gregory Porter

LARGE ENSEMBLE

Maria Schneider Orchestra

MIDSIZE ENSEMBLE

Wayne Shorter Quartet

TRIO-DUO

Randy Weston - Billy Harper

COMPOSER

Maria Schneider

ARRANGER

Maria Schneider

TRUMPET

Terence Blanchard

TROMBONE

Roswell Rudd

SOPRANO SAX

Jane Ira Bloom

ALTO SAX

Lee Konitz

TENOR SAX

Joe Lovano

BARITONE SAX

Gary Smulyan

CLARINET

Anat Cohen

FLUTE

Nicole Mitchell

GUITAR

Bill Frisell

PIANO

Craig Taborn

BASS

Christian McBride

DRUMS

Jack DeJohnette

KEYBOARD

Dr. Lonnie Smith

PERCUSSION

Pedrito Martinez

MALLETS

Gary Burton

Joep van Leeuwen. (Persfoto)

VIJFTIG JAAR OUD STUK JIM HALL KRIJGT EUROPESE PREMIÈRE IN MAASTRICHT

Het vijftig jaar oude 'Piece for guitar and strings' van gitarist Jim Hall beleeft op 4 juni zijn eerste Europese uitvoering in Maastricht. Het stuk werd door initiatiefnemer Joep van Leeuwen uit het archief van dirigent Gunther Schuller gevist.

Tijdens het concert klinkt ook voor het eerst een stuk van gitarist Jimmy Raney op het podium. Van Leeuwen: "Het zijn composities uit de tijd dat mogelijkheden werden gezocht om klassieke muziek en jazzmuziek te vermengen, de zogenoemde 'Third Stream'." Het stuk van Jim Hall is een Europese première. Hall nam het 'Piece' op in 1960 en heeft het daarna incidenteel nog live in de VS gespeeld. "De partituur werd verloren gewaand maar ik heb die na veel zoeken kunnen lokaliseren en restaureren", licht Van Leeuwen toe.

De compositie van Jimmy Raney uit 1957 is wel uitgegeven maar niet meer te krijgen. "Via Werner Herbers kwam een uitgave boven water, waarna de partijen gemaakt konden worden. Jimmy's zoon Jon Raney verzekert dat zijn vader het buiten de studio nooit gespeeld heeft", aldus Van Leeuwen. Beide stukken worden uitgevoerd door Joep van Leeuwen op gitaar, Justin van Uum op bas en het Leonardo Strijkkwartet. Het concert wordt gecompleteerd met stukken van de hand van Joep van Leeuwen.

GITARIST JOHN MCLAUGHLIN GEEFT 'SOLIDARITEITS'-CONCERT IN PALESTINA

Gitarist John McLaughlin gaf 9 april een 'solidariteitsconcert' in de Palestijnse plaats Ramallah. De opbrengsten van het concert gingen naar een lokale NGO.

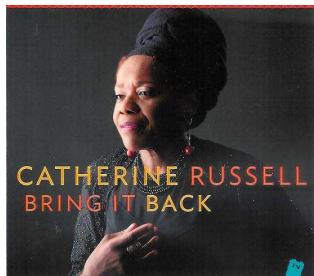
"People here are isolated. It's important that people from the outside come in", aldus de 72-jarige McLaughlin tegen persbureau AFP. De Britse gitarist gaf in 2012 ook al een concert in Ramallah. Toen ter ondersteuning van Al Mada, een organisatie die getraumatiseerde Palestijnen met muziektherapie probeert te helpen. "We're not making some gigantic contribution like building a dam or a reservoir, we're just playing music. But music to me is... very powerful", zo vertelde McLaughlin een dag voor het concert aan lokale journalisten.

JAZZ OP DE PLAAT

CATHERINE RUSSELL

Bring It Back

Harmonia Mundi Jazz Village Music

Bezetting:

Catherine Russell (vcl),
Matt Munisteri (g),
Andy Farber (ts),
Dan Block (as, ts, cl),
Mark Lopeman (bars),
Jon-Erik Kellso (tp),
Brian Pareschi (tp),
John Allred (tb),
Glenn Patscha (Hammond B-3 org),
Lee Hudson of Nicki Parrott (b),
Mark McLean (d).

FELIX SCHLARMANN

Counterlife

Challenge Records

Bezetting:

Lars Dietrich (as),
Floris van der Vlugt (as, ss, bcl),
Franz von Chossy (p),
Pat Cleaver (b),
Felix Schlarmann (d).

Bekijk een video over de cd:
<http://bit.ly/1jEbgM6>

Zangeres Catherine Russell, dochter van bandleider Luis Russell (bekend van Louis Armstrong) en bassiste-gitariste Carline Ray (Sweethearts of Rhythm), is een levend anachronisme. 'Bring It Back' is net uitgebracht maar de jazz/R&B die zij zingt had met gemak ook veertig jaar geleden opgenomen kunnen zijn. Meestal leidt zo iets tot muziek die aardig kan zijn maar niettemin naar opgewarmde prak smaakt. Bij Russell is dat opmerkelijk genoeg niet het geval. Zij doet met haar tienmanorkest geen enkele poging een bijdetijds tintje aan het geheel te geven en is zonder enige twijfel volledig authentiek en integer in haar muziek. Dit is de muziek waarmee ze is opgegroeid, en het zou me niet verbazen wanneer alle modernismen van na 1945 uit huize Russell werden geweerd. Hoe dan ook, nummers van Fats Waller ('Strange as it seems'), Shelton Brooks ('Darktown strutter's ball') en Ellington ('I let a song go out of my heart') en het 'ultramoderne' jazznummer 'I cover the waterfront' worden met groot plezier gebracht. Meest opmerkelijke nummer is het verloren gewaande en kort geleden herontdekte nummer 'Lucille' van haar vader, dat ook door haar moeder vlak voor haar overlijden in 2013 werd opgenomen ('Carline Ray's Vocal Sides'). 'Bring It Back' is een buitengewoon monument voor muziek die eigenlijk al verdwenen is, maar bij Russell niet alleen nostalgie en verlangen naar oude tijden oproept, maar ook een oprecht eerbetoon is aan wat zij als de basis van jazz beschouwt.

Tom Beetz

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/QloFOD>

Weinig groepen kregen een descriptievere naam mee dan het kwartet BRUUT! Ik was dan ook aangenaam verrast bij het beluisteren van de debuutplaat van drummer Felix Schlarmann, motor van voornoemd gezelschap: 'Counterlife' is een gedoseerde plaat, met zin voor nuance, en met meer kleuren dan 'ambiance' op het palet. Schlarmann, die tekent voor alle composities, kiest voor een akoestisch kwintet met twee saxen, en veel ruimte voor dynamiek en coloriet: mallets, een occasionele basklarinet, sopraansax, af en toe wat smaakvolle echo ('Days'), alles mooi in balans. Goede muzikanten, en twee blazers die mooi mengen. (Dat heeft overigens ook nadelen: als ze beiden altsax spelen, hoor ik niet wie Lars Dietrich is, en wie Floris van der Vlugt. Bij 'blowing sessions' uit de jaren vijftig kreeg je in zo'n geval (hoes)tekst en uitleg). Toch komt de plaat, om onduidelijke redenen, voor mijn gevoel niet helemaal uit de startblokken. Het compositorische materiaal is allemaal wat fragmentarisch, gebaseerd op goede, maar korte ideeën: een baslijn, enkele akkoorden in een bepaald ritme. Zulke componenten kunnen een erg mooie sfeer neerzetten ('Uptown train', tweemaal 'Theodor'), maar geven weinig zuurstof voor langere stukken: die worden soms een aaneenschakeling van twee, drie nogal ongerelateerde delen en 'grooves', zonder veel vooruitgangsgedachte. Bijgevolg komen de climaxen in de saxofoon solo's af en toe wat gekunsteld over, en niet als logische afsluiters van een coherent verhaal; eenvoudig binaire beats, erg 'laid-back' gespeeld, beginnen soms plots midden in een stuk. Maar er zijn ook erg mooie momenten: pianist Franz von Chossy bekoort me het meest op het gevoelige 'Indian summer', en op 'Days' zetten zowel hij als Van der Vlugt een sterke solo neer.

Arne Van Coillie

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

MUZE JAZZ ORCHESTRA

Sweet Charity

Railnote

Bezetting:

Carlo Nardozza (tp),
Tim Daemen (tb),
Lieven Cambré (as),
Koen Nys (ts, ss),
Igor Maseroli (bars),
David Demuynck (p),
Marco Cirone (g),
Tom van Acker (b),
David La Mela (d).

Het Muze Jazz Orchestra is een 'small big band' van negen man. Het orkest - huisorkest voor het MuzeCafé in Heusden-Zolder in België - ontstond tijdens maandelijkse jazz-jams. Sinds begin 2013 treedt het orkest in Vlaanderen op met werk van Frank Zappa. Een prachtig visitekaartje: Zappa's muziek is in de regel heel complex en de erven Zappa zijn zeer streng als het aankomt op toestemming geven voor het spelen van Frank Zappa's muziek. (Bekijk hier het Zappa-project: <http://bit.ly/1jvhD17N>).

Vervult in het Zappa-project vooral gitarist Marco Cirone een belangrijke rol, op het debuutalbum 'Sweet Charity' worden de composities van altsaxofonist Lieven Cambré en pianist David Demuynck onder de aandacht gebracht.

'A suite for charity' is van eerstgenoemde. Dit driedelige werk vormt letterlijk het hart van de cd. In het eerste deel 'Questions' worden de vragen afgevuurd door de solerende trompettist Carlo Nardozza, pianist David Demuynck en, heel even ruimte, baritonsaxofonist Igor Maseroli en drummer David La Mela. Het tweede deel 'Thoughts' is een muzikale overpeinzing. Lieven Cambré en Marco Cirone wisselen elkaar daarin op respectievelijk alt en gitaar solerend af. In 'Working Out' wordt met overleg en verstand de oplossing van het gestelde probleem - laten we de solo's van baritonsaxofonist Maseroli en gitarist Cirone zo maar zien - voortvarend uitgewerkt.

Ondanks de kleine bezetting toveren de heren van het Muze Jazz Orchestra een volwassen geluid tevoorschijn. En ze klinken ook nog lenig en fris.

Hessel Fluitman

Maak kennis met het orkest: <http://bit.ly/1pohp4B>

BRUSSELS VOCAL PROJECT

The Art Of Love

AZ productions

Bezetting:

Frédérique Borsarello-Trésallet, Elsa Grégoire, Anu Junnonen, Jonas Cole, François Vaiana, Gilles Wiernik (voc).

Zingen kun je op diverse manieren: solo, als duo, in vocalise, a capella en met een groep. In Nederland kennen we de groep New Amsterdam met Maartje Meijer en in het nabije verleden Jazzed to the Max van Eva Baggerman. En niet te vergeten de New York Voices in de VS. België heeft het Brussels Vocal Project, een groep van zes vocalisten.

'Het Brussels Vocal Project laat op het album 'The Art Of Jazz' jazz-samenzang op zijn mooist horen'

Het Brusselse vocale project is een groep met lef. Ze hebben op hun debuut-cd 'The Art Of Love' louter nieuwe muziek gezet: stuk voor stuk van Belgische componisten. Stukken die zijn voorzien van uitbundige en rijke arrangementen.

Het uitgangspunt voor de cd was 'The Art Of Love', een compositie van Pierre Dormael. De Belgische zanger David Linx heeft daar een tekst op geschreven en zingt die op de titeltrack mee met de zangers, van wie er overigens drie student van hem zijn geweest. De zes, een sopraan, twee altten, tenor, bariton en bas, mixen in het titelnummer gedragen meerstemmigheid met hevig swingende 'scattende' samenzang.

De zangers van het Brussels Vocal Project maken welige muziek. Ze weven hun muzikale lijnen tot een smaakvol geheel en creëren zo avontuur en pure schoonheid. Met deze muziek in de oren begrijp je de opmerking dat de stem het mooiste instrument is. Hier wordt samenhang in de jazz op zijn mooist geëta-leerd.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1flhFI3>

JACO PASTORIUS
Modern American Music...Period!
Omnivore Recordings

Bezetting:

Jaco Pastorius (b, Fender Rhodes),
 Bob Economu (d),
 Alex Darqui (p), Fender Rhodes),
 Othello Molineaux (steel d),
 Sir Cederik Lucious (steel d),
 Don Alias (perc).

THE BUREAU OF ATOMIC TOURISM
Spinning Jenny
Rat Records

Bezetting:

Andrew d'Angelo (as, bkl),
 Nate Wooley (ts),
 Jozef Dumoulin (Fender Rhodes),
 Marc Ducret (el-g),
 Jasper Stadhouders (bg),
 Teun Verbruggen (d, electronics).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Natuurlijk is zijn techniek iconisch en is zijn toon op de fretloze basgitaar van monumentale betekenis gebleken, maar dat was bekend. In ieder geval voor de fans van John Francis Anthony 'Jaco' Pastorius III, zichzelf (volgens biograaf Bill Milkowsky) verklaard tot 'world's greatest bass-player'. 'Modern American Music...Period! The Criteria Sessions' bevat demo's opgenomen in de Criteria Studio's in Miami, een kleine anderhalf jaar voordat het album 'Jaco Pastorius' (1976) uitkwam. Een uiterst vruchtbare en creatieve tijd voor Pastorius (1951-1987). Uit dezelfde periode kennen we immers zijn deelnames aan Pat Metheny's 'Bright Size Life' (1975), 'Hejira' (1976) van Joni Mitchell en 'Heavy Weather' (1977) van Weather Report. Wat voegt deze nieuwe uitgave toe aan het werk van Pastorius dat ons bekend is? Misschien dat deze 'release' het meest de compositorische talenten van de jonge Jaco Pastorius laat horen, die eigenhandig de frets van zijn Fender basgitaar had verwijderd en de voor hem zo typerende fluwelen sound ontwikkelde. We horen snelle 'grooves', schitterende harmonieën, indrukwekkende arrangementen en meer uitgesponnen versies van onder meer 'Continuum', 'Opus pocus' en 'Donna Lee', die later op 'Jaco Pastorius' zouden verschijnen. In die zin vormt 'Modern American Music...' een interessante voorstudie van 'Jaco Pastorius' en laat het ons horen hoe getalenteerd Pastorius was, niet alleen in zijn spel maar ook in zijn composities.

Frank Huser

Jaco Pastorius en Toots Thielemans:

www.youtube.com/watch?v=yBhoDaS5SKQ

Ongeveer een jaar geleden verscheen 'Second Law Of Thermodynamics,' de eerste cd van The Bureau of Atomic Tourism. Nu is er 'Spinning Jenny,' de tweede plaat, live opgenomen in april 2013. Klein verschil met de eersteling is de afwezigheid van bassist Trevor Dunn. Tijdens de tour kon hij er niet bij zijn en werd diens rol vervangen door Jasper Stadhouders. Enerzijds jammer, het is altijd een groot plezier om naar Dunn te luisteren. Anderzijds is Stadhouders een aanwinst voor het sextet. Hij is zeker geen jonge belofte meer, hij heeft zich al lang en breed bewezen. Dat is op 'Spinning Jenny' overduidelijk te horen.

Stuk voor stuk zijn de muzikanten op de cd grote namen in de vrije, of vergaande, improvisatie. Neem de eerder genoemde Stadhouders. Hij breekt doorgaans de nodige snaren door ze te bewerken met een gasbuis. Of Wooley zelf. Hij heeft zich met zeer eigen 'extended techniques' gevestigd als een van de interessantste trompettisten van dit moment.

Op 'Spinning Jenny' heeft elke muzikant de ruimte om zijn stem te laten horen. Dat wil niet zeggen dat ze alleen hun eigen weg volgen. De groep is goed op elkaar ingespeeld en heeft een gebalanceerde plaat afgeleverd. Hoewel een aantal van deze muzikanten er om bekend staan de uitersten op te zoeken, zowel van hun instrument, zichzelf als de luisteraar, is de nieuwe BOAT vooral subtiel en ingetogen. Ten opzichte van de eerste cd toont 'Spinning Jenny' een compleet ander palet. Een palet waarin de mogelijkheden van de vrije improvisatie ten volste worden benut. Een verrassende, zeer gevarieerde en waardige opvolger.

Jan Nieuwenhuis

Bekijk The Bureau live: <http://bit.ly/1hrcfL7>

MISSTRIOHSO
Winding Way
 Eigen beheer

Bezetting:

Marie-Anne Standaert (tp, bu),
 Bram Weijters (p),
 Janos Bruneel (b).

KÜHN & KRUGLOV
Duo Art
Moscow
 ACT

Bezetting:

Joachim Kühn (p),
 Alexey Kruglov (as).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Het verzinnen van groepsnamen kan een hachelijke zaak zijn. De naam van dit nieuwe Vlaamse trio bestaat uit de elementen 'Miss' (vanwege de vrouwelijke trompettist), 'Trio' en het laatste deel dat daardoor verwijst naar de compositie van Monk: 'Misterioso'. De naam doet mij erg gekunsteld aan, maar de muziek op 'Winding Way' is dat gelukkig niet. Het drumloze ensemble brengt smeulige, onopgesmukte muziek die swingt dat het een aard heeft. En daar is meteen ook niks mysterieus aan.

'De groepsnaam Misstriohso doet mij wat gekunsteld aan, de muziek is dat gelukkig niet'

Marie-Anne Standaert beschikt over een prettig trompetgeluid, waarmee ze zich niet aan de luisteraar opdringt, maar hem uitnodigend bij de hand neemt, de muziek in. Pianist Bram Weijters en bassist Janos Bruneel zijn beiden ritmisch sterk en bewijzen dat je geen drummer nodig hebt om te kunnen swingen. De postbop van het trio ligt goed in het gehoor en de 'grooves' zijn funky als dat nodig is. Een subtiel gevoel voor dynamiek biedt verder in de rustiger stukken (zoals de ballad 'Winding Thoughts') ruimschoots de gelegenheid tot het graven naar diepere betekenislagen. De opname is knisperend en helder, en dat is niet zo vreemd als we de naam Chris Weeda in de 'credits' zien opduiken.

Herman te Loo

Bekijk een animatiefilmpje: <http://vimeo.com/87269707>

Het belang van pianist Joachim Kühn voor de Europese en in het bijzonder de Duitse jazz kan moeilijk overschat worden. Kühn is inmiddels zeventig jaar en heeft meer dan vijftig jaar zijn stempel op de ontwikkeling van de hedendaagse jazz gedrukt. In al die jaren heeft hij altijd de grenzen opgezocht en zijn zoektocht is nog steeds niet ten einde. De free jazz heeft voor hem en zijn tijdgenoten een doorslaggevende rol gespeeld, maar bij avantgardist Kühn bleef de interactie met de luisteraar altijd voorop staan. Nu hij gerijpt is valt des te meer op hoe schitterend hij aan de traditie vrije elementen heeft toegevoegd waarmee hij de muziek krachtig, indringend en uitdagend maakt.

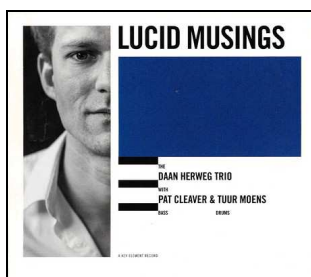
In november 2012 werd Kühn voor twee concerten in Moskou uitgenodigd en op advies van zijn vriend Marc Sarrazy, die net een boek over Russische jazz aan het schrijven was, werd de voor hem (en ons) onbekende jonge saxofonist Alexey Kruglov (1979) toegevoegd. Hun eerste ontmoeting klikte zodanig dat Kühn de volgende dag een studio huurde en in vrijwel een enkele 'take' binnen vier uur deze cd opnam.

De cd bevat drie nummers van Kühn, drie van Kruglov en twee nummers van Ornette Coleman. Al meteen in het eerste nummer 'Poet' van Kruglov wordt duidelijk dat er sprake is van een bijzondere ontmoeting die het beste in beide mannen naar boven brengt. De muziek beweegt zich van introvert tot extrovert, met Kruglov afwisselend in een vrije en melodieuze rol terwijl Kühn met zijn nadrukkelijke linkerhand in beton gegoten akkoorden onder de muziek legt en overdonderend soleert alsof hij de toetsten met een voorhamer bewerkt. 'Moscow' is een magistrale cd in het grote oeuvre van Kühn en een hoogtepunt in de Duo Art-serie van ACT.

Tom Beetz

Luister hier naar een cd-'track': <http://bit.ly/1f0YV0i>

DAAN HERWEG TRIO
Lucid Musings
 Key Element Music

Bezetting:

Daan Herweg (p),
 Pat Cleaver (b),
 Tuur Moens (d).

RUGILÉ
A Promise
 OAP Records

Bezetting:

Rugilé Daujotaité (voc),
 Robert Rook (p, keyb),
 Luciano Poli (b),
 Victor de Boo (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Daan Herweg heeft de afgelopen tien jaar niet stil gezeten. Hij was pianist in de band Quincey, was componist, muzikaal leider en pianist bij Caro Emerald, en is dat nog steeds bij Finn Silver. Verder is Herweg lid van het Liquid Music Quintet van Teus Nobel en van Loet van der Lee's Holland Big band. En ook nam hij samen met zangeres Anne Chris haar nieuwe cd 'Just Kissed The Sun' op. Op 'Lucid Musings' heeft Daan Herweg eindelijk ook zijn eigen werk op cd gezet.

Daarvoor werkte hij samen met bassist Pat Cleaver en drummer Tuur Moens. Cleaver is geboren in Engeland, opgegroeid in Frankrijk en afgestudeerd in Brussel en Amsterdam. Moens is Belg en heeft zichzelf als drummer ontwikkeld. Hij studeerde af bij Codarts in Rotterdam en drumt onder meer bij zangeres Ntjam Rosie.

Op de cd wordt pure jazz gespeeld. Pop- en soulinvloeden ontbreken. Of het zou de aparte 'groove' van 'Crooked tango' moeten zijn. De stukken op 'Lucid Musings' zijn compleet en bewegen zich met volle akkoorden door de kamer. De muziek blijft de hele cd stromen.

Frappant is de keuze van 'A flower is a lovesome thing' van Billy Strayhorn. Deze enige 'standard' valt wat buiten dit kader van de muziek op deze cd. Herweg speelt het nummer solo. De noten staan als het ware op zichzelf, terwijl in zijn eigen stukken sprake is van een waterval.

Hessel Fluitman

Bekijk 'Cupid's game theory', een nummer van de cd:
<http://bit.ly/1iegCzr>

Dat zij dit jaar haar bachelorstudie als jazzvocalist aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag cum laude afsloot is ongetwijfeld mede het gevolg van haar uitstekende zangtechniek. Goede frasering en mooie dynamiek typeren technisch gezien haar uitvoering. Maar wat bij de uit Litouwen afkomstige Rugilé Daujotaité bovenal tot de verbeelding spreekt en haar debuut 'A Promise' een indrukwekkende glans geeft, is haar overtuigende en oprechte toewijding aan de muziek. Je hoort haar geloof in de betekenis van muziek, je voelt dat ze zingt en musiceert vanuit een missie. Haar betrokkenheid bij muziek en tekst creëert een puurheid en een presentie die je meeneemt in 'het verhaal'.

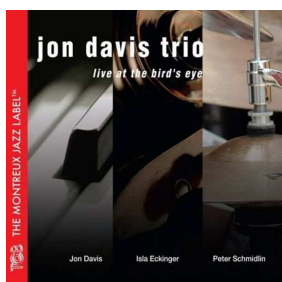
Maar laten we het onderhoudende karakter van haar debuut niet onvermeld laten. Er wordt heerlijk gespeeld, het swingt fantastisch in de uptempo nummers en haar improvisaties zijn soepel en scherp. Naast jazzrepertoire van Monk, Coltrane en Silver zijn ook haar gevoelige vertolkingen van Litouwse 'traditionals' zeer fraai. Wat wil je ook met musici als pianist Robert Rook, drummer Victor de Boo en de in Nederland werkende Italiaanse contrabassist Luciano Poli. Er wordt strak en gedreven gespeeld, maar evenzeer met flair en vanuit een aanstekelijk gevoel van vrijheid. Gepassioneerd is dus het woord.

Met 'A Promise' bedoelt Rugilé een spiritueel appèl, een belofte aan het bedachtzaam bewonen van deze wereld, maar de titel van het album mag gerust en zonder voorbehoud ook betrekking hebben op haar. Het is met recht een veelbelovend debuut van een getalenteerd en inspirerend jazzmusicus.

Frank Huser

Rugilé live met 'Round Midnight':
www.youtube.com/watch?v=Kt23CYvpTwg

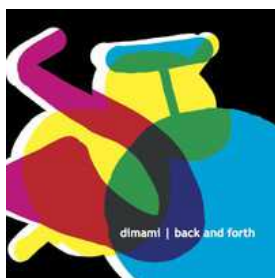
JON DAVIS TRIO
Live At The Bird's Eye
TCB Records

Bezetting:

Jon Davis (p),
 Isla Eckinger (b),
 Peter Schmidlin (d).

DIMAMI
Back and Forth
Eigen beheer
 (www.dimami.nl)

Bezetting:

Miguel Boelens (as, ts),
 Dion Nijland (b),
 Makki van Engelen (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

De kans is groot dat Jon Davis altijd onder uw radar gebleven is – niettemin speelde hij de voorbije vijftientig jaar met zowat iedereen. De man heeft zelfs de eer om de enige pianist te zijn met wie Jaco Pastorius ooit een pianotrioplaat maakte – maar die plaat moet u zoeken onder de naam van drummer Brian Melvoin... En zo lijkt Davis voorbestemd om tussen de plooiën van de geschiedenis te vallen. Gaat 'Live At The Bird's Eye', vorig jaar opgenomen in Basel, het verschil maken? Ik vrees van niet, hoewel deze registratie sprankelt van begin tot eind. Davis is namelijk een spectaculaire allround pianist (hij volgde les bij Jaki Byard), en misschien wringt daar het schoentje een beetje: het maakt van de plaat 'voer voor pianisten'. Het trio zet de toon met een erg 'funky' versie van Herbie Hancocks 'Driftin', speelt voor de rest 'standards', en één stuk van Davis zelf. De meeste stukken klokken af rond de tien minuten, en op die tien minuten lijkt Davis zowat alles te spelen wat binnen een tonale context mogelijk is met het materiaal. Zijn verbeelding lijkt onbegrensd; zo ook zijn pianotechniek. Zijn aanpak doet wat denken aan die van Jacky Terrasson: je hoort minder vaak een melodische rechterhand met dienstbare linkerhand dan echte tweehandige solo's, waarbij links en rechts hetzelfde concept dienen – in ritmische patronen, uitgeharmoniseerde passages, parallellen. Allemaal erg creatief en zeer indrukwekkend, maar na drie nummers moet je al erg gedreven zijn om niet vermoeid af te haken... Misschien is Davis net daarom de ultieme 'sideman': hij heeft iemand anders nodig die zijn fenomenale mogelijkheden in goede banen leidt.

Arne Van Coillie

Bekijk Jon Davis hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=JDAwfuEbeik>

Hoera!! Dimami bestaat vijftien jaar! Dat nodigt natuurlijk op de eerste plaats uit tot een hartelijke felicitatie aan het trio. Het jubileum wordt gevierd met een feestelijk en fantastisch cadeau: 'Back And Forth'. Terugblikken en vooruitkijken met vijf composities uit de voorgaande jaren en drie nieuwe werken. Vijftien jaar avontuurlijke muziek, zoals op de cd-hoes geschreven staat. Geen woord te veel gezegd. Want Dimami prikt, provoceert, peutert, rekt en trekt, schuurt en schaaft, zwaait en zwiert, gracieus en gruisig, met 'groove' en vooral met harts-tocht, veel hartstocht.

De plaat geeft een mooi en illustratief beeld van wat dit trio doet. Experimenteel jazztrio noemen ze zichzelf. Onconventioneel denk ik dan ook. En tegelijk trouw aan het traktaat van de jazz in optima forma waarin zowel het refereren aan oorsprong als het denken en spelen vanuit vernieuwing leidende beginselen zijn. Het is doordacht spel, harmonieus en toegankelijk, maar ook inventief en onverwacht wendbaar in de improvisaties. Het is intelligent, maar ook speels en inderdaad avontuurlijk. Op de plaat horen we naast nieuwe opnames uit de studio ook geanimeerde live-opnames met gastspelers Anton Goudsmit (gitaar), Mete Erker (tenorsax) en Joost Buis (trombone). Eigenlijk is 'Back and Forth' een collectie van acht feestjes, acht composities van een trio dat wat mij betreft zeer verdient in de voorhoede van de vaderlandse jazz staat. Met internationale allure.

Frank Huser

Bekijk Dimami met trombonist Joost Buis:

www.youtube.com/watch?v=bvDWBu5BRI8

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

VIJAY IYER Mutations ECM

Bezetting:

Vijay Iyer (p, elec),
Miranda Cuckson (v),
Michi Wiancko (v),
Kyle Armbrust (av),
Kivie Cahn-Lipman (c).

'Mutations' is een moeilijke plaat als je het idee erachter niet kent. Pianist Vijay Iyer kreeg van ECM-labelbaas Manfred Eicher de volle vrijheid. Iyer wilde met strijkers werken en maakte met Eicher als nadrukkelijk producent, een bepaald niet alledaags product van precies een uur lang.

Het album bevat een tiendelige suite voor piano, elektronica en strijkkwartet, ingebed in stemmige solopianostukken. De piano heeft in deze suite meestal een ondergeschikte rol. De rol van de pianist ligt voornamelijk in de composities: hij schreef alle stukken. Overigens studeerde hij vijftien jaar lang viool en hij speelde in diverse orkesten. Die ervaring wordt nu omgezet in dit werk met strijkers.

'Mutations' opent met een bespiegelende vleugel, met de illustere titel: 'Spellbound and Sacrosanct, Cowrie Shells and the Shimmering Sea'. Daarna volgt nog een pianostuk, maar nu aangevuld met elektronica. Dan zijn de strijkers aan zet in tien sterk uiteenlopende delen. 'Mutation V: Automata' lijkt een geordende chaos en eindigt in een minimalistisch motiefje met een vervormde stem en aartslage elektronica. 'Mutation IX: Descent' is ook sterk minimalistisch, terwijl het conform de titel steeds in toonhoogte stijgt. 'Mutation X: Time' is romantisch, maar dit genre is zeldzaam op de cd.

In de suite wordt het de luisteraar niet gemakkelijk gemaakt. Vaak is de logica ver te zoeken. De strijkers zijn soms grillig; bezwerend. Soms experimenteel. Maar ook modern klassiek met ruimte voor improvisatie. Meermaals beluisteren is absoluut noodzakelijk om de essentie te kunnen doorgronden. Daarbij is het nuttig wat informatie te hebben over de achtergrond van de cd. Wie denkt met 'Mutations' 'een mooie piano-cd' te kopen vergist zich. Maar wie het avontuur niet schuwt zal een verrassend album in huis halen.

Peter J. Korten

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1kvZGCS>

MICHAEL FISCHER/ MARCOS BAGGIANI Baggfish TryTone

Bezetting:

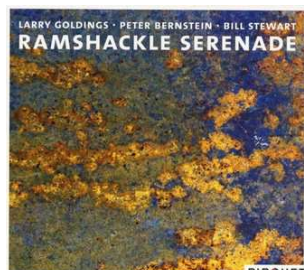
Michael Fischer (ts, feedback-s, v),
Marcos Baggianni (d, perc).

'Baggfish' is de eerste cd van het duo van de Oostenrijker Michael Fischer (tenorsaxofoon en viool) en de Amsterdamse Argentijn Marcos Baggianni (drums). Hij valt eigenlijk in drie afzonderlijke delen uiteen, die behoorlijk van elkaar verschillen. 'Afwisselend' is niet het juiste woord, want de instrumentatie staat in drie blokken naast elkaar. De eerste vijf stukken speelt Fischer 'feedback sax'. Blijkbaar heeft hij zijn tenor door wat elektronica gevoerd en laat hij het zaakje rondzingen. Qua timbre gebeurt er hoe dan ook niks en klinkt de toeter als een goedkoop Casio'tje uit de jaren negentig. Baggianni kan er helaas ook niet veel muzikaals aan toevoegen.

Als de Oostenrijker zijn viool ter hand neemt en Baggianni kleine percussie-instrumentjes bespeelt, valt er al wat meer te halen. Maar toch haalt deze typisch Europese impro het niet bij de groten in het genre. Pas in de laatste stukken, met tenorsax en drums, wordt het leuk. Fischer zoekt een post-Ayleridoom op en slaat daarin geen gek figuur. Dynamisch interessant, melodisch inventief, een goed geluid – het lijkt nu allemaal wel te kloppen en de naam van Ivo Perelman dringt zich op. Baggianni voelt zich in dit deel hoorbaar ook meer thuis en die wisselwerking werpt vruchten af. Mochten ze als duo doorgaan, dan hoop ik dus op veel tenor-drumsmuziek.

Herman te Loo

Baggfish live in 2010: <http://bit.ly/1psRqZP>

BEN SLUIJS/ERIK VERMEULEN**Decades****W.E.R.F.****Bezetting:**Ben Sluijs (as),
Erik Vermeulen (p).**GOLDINGS, BERNSTEIN, STEWART****Ramshackle Serenade****Pirouet****Bezetting:**Larry Goldings (Hammond),
Peter Bernstein (g),
Bill Stewart (d).**VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT**

Het laatste nummer op deze cd is veelzeggend: Gershwins 'The man I love'. Niet dat saxofonist Ben Sluijs en pianist Erik Vermeulen van de herenliefde zijn (of misschien wel, maar dat doet er absoluut niet toe). Ze hebben een muzikaal huwelijk dat perfect te noemen is en dus ook al ruim twintig jaar duurt. Van daar ook de titel van het album: 'Decades'.

'Sluijs en Vermeulen hebben een perfect muzikaal huwelijk dat dus ook al ruim twintig jaar duurt'

Naast de Gershwin-standard treffen we nog een paar stukken uit het ijzeren repertoire op deze derde duo-cd: 'April in Paris' van Vernon Duke en Monks 'Light blue'. Sluijs en Vermeulen spelen ze alsof ze de stukken ter plekke hebben bedacht – fris en onbevengend, maar wel met medeneming van de harmonische en melodische rijkheid van de originelen. De eigen composities van de Belgen zijn rapsodisch van aard. De melodieën ontwikkelen zich als vanzelf en volgen geen vast stramien. Dat zorgt voor een natuurlijke spanning die subliem tegenwicht biedt aan de schoonheid van de thema's. Bij het verschijnen van 'Decades' biedt het W.E.R.F.-label de drie albums van het duo ook in een fraaie box aan. Wie de eerste twee platen niet heeft, kan zich een groot plezier doen met de aanschaf van dat drieluik.

Herman te Loo**Bekijk het duo hier:** <http://bit.ly/1no4nST>

Als Larry Goldings Trio hebben organist Larry Goldings, gitarist Peter Bernstein en drummer Bill Stewart een flink aantal opnames uitgebracht waarvan de opname in de kleine en sfeervolle New Yorkse jazzclub Smalls 'Live at Smalls' (2011) de laatste was. Met 'Ramshackle Serenade' is de naam van het trio vervangen door de drie namen van de musici. Louter een cosmetisch verschil? Nee, niet helemaal. Op deze opname is de verdeling van de leidende rol beduidend anders dan op de vorige 'releases' van het trio, al is het Hammondorgel ook nu prominent aanwezig. Het is dus niet alleen een kwestie van naamgeving, maar heeft ook te maken met de composities en het spel van het trio.

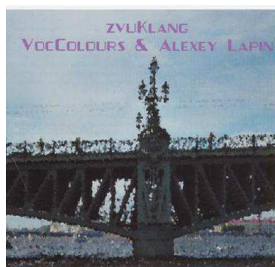
'Goldings, Bernstein en Stewart trekken op 'Ramshackle Serenade' volstrekt gelijkwaardig op'

Het woord 'ramshackle' wordt vaak gebruikt om een deplorabele toestand uit te drukken, maar betekent ook zoiets als 'losjes aan elkaar'. Dat laatste is de betekenis die we het best herkennen in de muziek. Het klinkt allemaal heel ontspannen, niet in de zin dat het op een onooglijke manier bij elkaar geraapt is, maar vanuit een besef van vrijheid en vooral vanuit eerbied voor elkaars muzikale bijdragen. Goldings noemt het hun meest democratische plaat. Het zijn inderdaad drie musici die in de muziek volstrekt gelijkwaardig optrekken. Dat maakt het luisteren naar deze plaat ook tot een feest. Je hoort dat er wordt geluisterd naar elkaar, dat soli als duetten van elkaar respecterende partners vorm krijgen. Het klinkt intiem en delicaat, met zorgvuldige aandacht voor detaillering en alles zeer fijnzinnig gespeeld.

Frank Huser**Bekijk de trailer van 'Ramshackle Serenade':**
www.youtube.com/watch?v=0QyowpsLKn8**Volg het jazznieuws op** <http://www.twitter.com/jazzfliits>.

JOE BECK**Get Me****Whaling City Sound****Bezetting:**

Joe Beck (g), Peter Barshay (b),
David Rokeach (d).

VOCOLOURS & ALEXEY LAPIN**ZvuKlang****Leo Records****Bezetting:**

Norbert Zajac, Brigitte Küpper,
Gala Hummel, Iouri Gankin (voc),
Alexey Lapin (p).

MARIE-PAULE FRANKE**AND HER DREAMBAND****Tales From A Lonely Room****Eigen beheer****Bezetting:**

Marie-Paule Franke (v),
Erik Vermeulen (p), Jouni Isoherranen (b).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT KORT

Wijlen gitarist Joe Beck – hij stierf in 2008 – speelt op het live-album 'Get Me' met de snaren en de noten. Hij is volledig thuis op zijn instrument en haalt alles uit de 'standards' die hij onder handen neemt. Hoeveel gitaristen kunnen dit? De opnamen op 'Get Me' dateren uit 2006 en werden in een club in Berkeley, Californië gemaakt. Het label Whaling City Sound bracht al zes cd's van Beck uit. Het is volkomen terecht dat daar met 'Get Me' nog een zevende aan is toegevoegd. Becks spel heeft alles in zich om van te genieten, uit te zoeken en/of door te spitten. Het is vanzelfsprekende muziek. Muziek die door Beck zo bedoeld is. Elk akkoord vloeit uit het vorige voort en kondigt het volgende al aan. Aldus de gitarist in een van de vier gesproken intermez-zo's op de cd. Die bestrijken met hun vier minuten slechts een klein deel van de vijf kwartier op de cd. En die zijn een en al feestelijkheid.

Hessel Fluitman

Joe Beck (rechts) live: <http://bit.ly/1ic6G9F>

Vocale kwartetten in de geïmproviseerde muziek zijn dun gezaaid. Alleen dat gegeven al maakt 'ZvuKlang' tot een bijzonder album. Het Duitse kwartet VocColours zocht voor zijn debuut contact met de Russische pianist Alexey Lapin. Dat pakt goed uit, want de Rus functioneert als een vijfde stem in het geheel. Hij voelt goed aan waar hij wel en niet moet spelen en welke tactieken het best uitpakken om de gang van zaken optimaal aan te sturen. De Duitsers brengen een uniek mengsel van schijnbaar onverenigbare muzikale werelden. Soms klinken de vocale harmonieën even loepzuiver als bij Manhattan Transfer en is de ritmiek al even perfect en spatgelijk. Dat is bijzonder als je bedenkt dat er geen noot op papier staat. Maar VocColours gaat niet voor gestaalde perfectie, zoals de Amerikanen, maar voor muzikaal avontuur. Dat is er in de vorm van andersoortige stemklanken, waarbij de naam Jaap Blonk menigmaal door mijn hoofd ging. De dadaïstische, ritmisch gesproken teksten van 'Angst vor Gespenstern' zijn tegelijk grappig, spannend en fraai. Maar ook de tegen de Russische volksmuziek aan hangende opening van 'Hey ho' geeft 'ZvuKlang' een unieke lading mee.

Herman te Loo

De van oorsprong Duitse Marie-Paule Franke komt uit een muzikale familie en staat al heel wat jaren bij onze zuiderburen op de Bühne. 'Tales From A Lonely Room' is haar debuut op cd. Op de plaat staat een beetje vervreemdende muziek. Het is een mix van jazz, singer-songwriter, chanson en dat in het Duits, Engels en/of Frans. Franke is wisselend onzeker, uitdagend, bijtend of vrolijk. Ze zingt geen doorsnee jazz, maar haar eigen songs. De muzikale sfeer hoort eerder thuis in een Parijs cabaret dan in een concertzaal. Maar het plezier straalt van elke song af. Met haar lastige melodieën en teksten, waarin ze zonder overgang van de ene taal naar de andere overschakelt, heeft deze zangeres een geheel eigen stijl. Maar wel een die doordrenkt is met jazz. De Dreamband bestaat op deze cd uit de Finse bassist Jouni Isoherranen, die zijn domicilie in Parijs heeft, en de pianist Erik Vermeulen. Met de zangeres maken ze lekker eigenwijze muziek.

Hessel Fluitman

Maak kennis met M-P Franke: <http://bit.ly/1tTSzcG>

JAZZ OP HET PODIUM

AMBROSE AKINMUSIRE

Bezetting:

Ambrose Akinmusire (tp),
Walter Smith III (ts),
Sam Harris (p),
Harish Ragavan (b),
Justin Brown (d).

Datum en plaats:

18 april 2014,
Bimhuis,
Amsterdam.

De laatste tijd komen regelmatig veelbelovende trompettisten naar voren. Was de spoeling jarenlang dun, nu zijn er op zijn minst drie trompettisten die de toekomst kunnen gaan bepalen. Na Ibrahim Maalouf en Avishai Cohen is het de jonge trompettist Ambrose Akinmusire (1982) die de aandacht opeist. Akinmusire is al meerdere malen in Nederland geweest, zowel in het Bimhuis als in 2012 op het North Sea Jazz Festival. Dat alles werd nauwelijks opgemerkt maar zo langzamerhand doet mondreclame zijn werk en liep het Bimhuis vol. Van Akinmusire wordt gezegd dat hij invloeden van Chopin tot Björk in zijn muziek laat doorklinken en dat Clifford Brown een grote invloed was, maar daar was in het Bimhuis weinig of niets van te merken.

V.l.n.r: Harish Ragavan, Ambrose Akinmusire en Walter Smith.
(Foto: Tom Beetz)

Akinmusire bleek toch meer een neo-neobopper die de klassieke neobopformatie van trompet, tenorsax en ritme een nieuw leven inblies met respect voor het oude en een open mind voor het nieuwe. Clifford Brown kon ik er niet in ontdekken, wel de avant-garde van de jong gestorven trompettist Booker Little. Net als Little volgde ook Akinmusire grillige paden, speelde af en toe rauw met rafelige randen, maar bleef te allen tijde een gevoelige intense trompettist, die zelfs emotioneel genoemd kon worden. De romantiek spetterde van de ballad 'As I am' af, net zoals bij de toegift en het enige niet eigen nummer 'Autumn leaves'. Akinmusire lijkt de draad op te pakken waar Little die liet liggen en gezegd moet worden dat dit met zeer veel overtuiging en autoriteit gebeurde. Met afwisselend helder spel en klankverbuigingen bleef hij spannend en onvoorspelbaar. Een belangrijke rol was weggelegd voor zijn vaste en zelfbewuste groep waarin Walter Smith III aangenaam speelde, een licht spoor Coltrane achterlatend, en Justin Brown die opvallend melodius de trommels en bekkens bespeelde en waar nodig niet terugschrok voor 'powerplay'.

Ambrose Akinmusire is dit jaar tot winnaar van de Paul Acket Award uitgeroepen en zal dus opnieuw zijn opwachting op het North Sea Jazz festival maken. Ik schat in dat het dit jaar een stuk drukker bij hem zal worden dan toen hij in 2012 zijn bescheiden opwachting maakte.

Tom Beetz

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

OLIVER LAKE & TARBABY ERIC DOLPHY PROJECT

Bezetting:

Oliver Lake (as),
Orrin Evans (p),
Luques Curtis (b),
Nasheet Waits (d).

Datum en plaats:

16 april 2014,
Bimhuis,
Amsterdam.

Oliver Lake was zeer inspirerend. (Foto: Joke Schot)

Tarbaby, een energiek en innovatief trio uit New York, bracht in het Bimhuis samen met saxofonist Oliver Lake een vurig eerbetoon aan de vijftig jaar geleden overleden Eric Dolphy. Zowel het trio als de vitale Lake (71) inspireerden met hun inventieve improvisaties.

Lake is een groot pleitbezorger van Dolphy's muzikale ideeën en beheerst de stijlfiguren en technieken van zijn inspirator feilloos. Zijn eigen gevarieerde en 'coole' stijl, klinkt verbazingwekkend licht, soepel en beheerst.

De formatie bracht een programma dat voornamelijk bestond uit Dolphy-hits. De muziek van Eric Dolphy herleefde in een verfrissende aanpak. Het creatieve en intensieve spel gaf de muziek vleugels. Opvallend waren de contrasten tussen vrijheid, controle, energie en rust. Er was voortdurend een perfecte balans in de samenwerking en de opbouw van de stukken. Vooral aantrekkelijk was het sterke contrast tussen vrije impro en vloeiende melodische harmonieën. Een zeer geslaagde samenwerking die zeker voor herhaling vatbaar is.

Roland Huguenin

Er was voortdurend een perfecte balans in de samenwerking en de opbouw van de stukken.

Drummer Nasheet Waits. (Foto: Joke Schot)

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

PETER BEETS TRIO

Bezetting:

Peter Beets (p),
Marius Beets (b),
Gijs Dijkhuizen (d).

Datum en plaats:

11 april 2014,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

In een programma waarin de door hem zo bewonderde Oscar Peterson centraal staat, kan pianist Peter Beets echt zichzelf te zijn. Als hij samen met zijn broer Marius, de bassist, loos gaat, houdt niets hem meer tegen. Zelfs drummer Gijs Dijkhuizen moet dan alle zeilen bijzetten, Peter Beets is de jongste van de drie Beets-broers en heeft het meeste talent. Als hij aan het soleren is, lijkt het alsof er aan zijn stroom van ideeën geen einde komt. Hij gaat maar door. Gelukkig doet Marius Beets weinig of niets voor hem onder en geeft hij op zijn bas dubbel en dwars partij.

Keihard swingend is de muziek van de pianist. Neem nou dat prachtige ingetogen 'You look good to me' (bekijk Beets' versie hier: <http://bit.ly/1mz6gt5>).

Veertig, vijftig jaar geleden kwam dat aan het eind van een televisieavond nog even langs. Met Oscar Peterson aan de piano en Ray Brown met gestreken bas. Kalmpjes gleed dat toen door uw kamer. Zo niet bij Peter Beets. Ja, zo begint hij wel, maar als hij gaat improviseren neemt hij de luisteraar mee op een spannende ontdekkingsreis door onbekende werelddelen. In 'Cakewalk' steekt er werkelijk een muzikale storm op: het snelle thema wordt uitgebouwd met guirlandes, loopjes en wat dies meer zij. Dan legt hij bas en drums het zwijgen op en gaat verder alsof hij een stride-pianist uit de jaren twintig van de vorige eeuw is, en versnelt hij het toch al niet malse tempo! Na verloop van tijd halveert zijn rechterhand het speeltempo, maar links blijft op snelheid. Het applaus was even stormachtig. Voor de toegift had hij 'Glory, Glory Hallelujah' gereserveerd ('Jan de Bruine bonen heeft een lekkie in zijn band', jengelde ik vroeger). Iets trager dan het eerdere nummer, maar ongelooflijk vet swingend. De handtekening van Peter Beets staat bij Hothouse Redbad sinds 11 april in de muur gegrift.

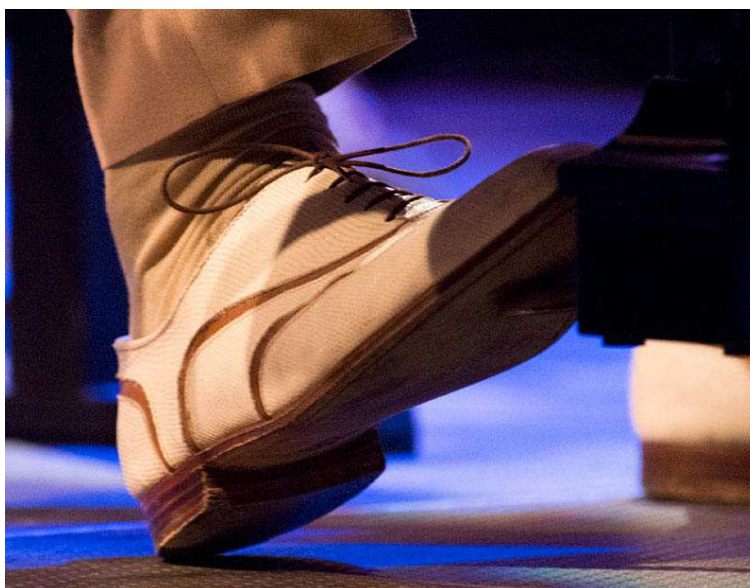
Hessel Fluitman

Peter Beets praatte honderduit tijdens het concert.

V.l.n.r: Gijs Dijkhuizen, Peter Beets en Marius Beets.

De voet van de meester. (Foto's: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

MUSIC MATTERS

Joris Teepe Jazz Workshop

Bezetting:

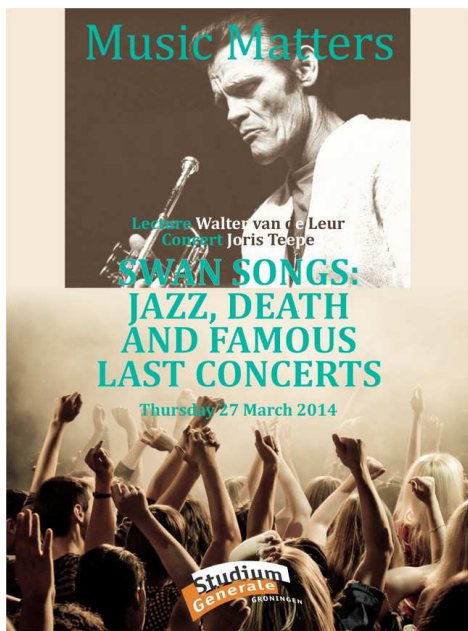
Joris Teepe (b),
Alex Correa (p),
Felix Eilers (tb),
Rodrigo Lopez (d).

Datum en plaats:

27 maart 2014,
Harmoniegebouw,
Groningen.

Onder het motto 'Music Matters' organiseert Studium Generale in Groningen dit voorjaar een serie lezingen en concerten. Op 27 maart stond de jazz centraal. Met 's avonds een lezing van hoogleraar Walter van de Leur over beroemde laatste concerten van overleden jazzgroten, en tijdens het lunchuur een workshop 'Jazz improvisation' van Joris Teepe. Met lunchpakketjes onder hun arm stroomden de liefhebbers daarvoor om 12.00 uur de zaal van het Letterengebouw van de Rijksuniversiteit binnen. In de openingswoorden beloofde bassist en bandleider Teepe de aanwezigen een kijkje in de keuken te zullen geven. En dat werd het! De 'graduate director' van het jazzprogramma van het Groningse conservatorium was meer dan bereid om tekst en toelichting te geven bij wat musici nu eigenlijk bezielt.

...vervolg in de rechterkolom

De lezing van Walter van de Leur is te beluisteren op <http://bit.ly/1tGpxgw>.

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

Joris Teepe. (Archieffoto: J. Kruger)

Het concert opende al meteen pedagogisch met Monks 'Alone together'. Gerepeteerd was er niet volgens Teepe, omdat iedereen dit soort stukken behoort te kennen. Voor het tweede nummer maakte Teepe het nog moeilijker. Het nummer bestond niet eens en de overige bandleden moesten informatie zoals de toonsoort maar uit de intro van de bassist halen. Het werd een schitterende 'nog niet bestaande' blues, waarin pianist Rodrigo Lopez opviel met een inventieve solo. Het tweede nummer leidde tot Teepe's belangrijkste punt van het concert: jazz is een taal en daarmee niet echt anders dan bijvoorbeeld Frans. Zo'n opmerking deed het natuurlijk geweldig in het Harmoniegebouw, waar men zich vooral met talen bezighoudt!

Er is overigens wel organisatie in een jazzbezetting, legde Teepe uit: gewoonlijk is er een leider. Teepe vergeleek dat met Pauw en Witteman, waar ook niet iedereen maar wat door elkaar praat. De leider is, volgens hem, vaak de persoon met de meeste ervaring, of ook wel de persoon die het geld krijgt.

Het concert werd afgesloten met 'Softly as in a morning sunrise', waarbij een van de toeschouwers spontaan begon te dansen. En dat maakte meteen Teepe's afsluitend punt duidelijk: 'It's fun to be a jazz musician'.

Bart Hollebrandse

JAZZ OP HET PODIUM **BEELDVERSLAG**

THE HEADHUNTERS

Bezetting:

Patrick Clahar (sax),
Stephen Gordon (keyb),
Bill Summers (perc),
Mike Clark (d),
Reggie Washington (b).

Datum en plaats:

6 april 2014,
North Sea Jazz Club,
Amsterdam.

Het was het eerste dinerconcert dat onze fotograaf Joke Schot er meemaakte: The Headhunters in de North Sea Jazz Club, Amsterdam.

Oudgediende Mike Clark. (Foto: Joke Schot)

Toetsenist Stephen Gordon en bassist Reggie Washington. (Foto: Joke Schot)

Toetsenist Herbie Hancock was er niet bij op 6 april. Hij toert niet meer met de groep die hij in 1973 speciaal voor zijn jazz-funk-, fusion-album 'Head Hunters' vormde. Wel waren twee andere oudgedienden in Amsterdam van de partij: percussionist Bill Summers en drummer Mike Clarke (in 1974 de opvolger van het oorspronkelijke bandlid Harvey Mason). In de jaren tachtig stopte The Headhunters, maar sinds 1998 zijn ze weer bij elkaar. Ze maakten toen het reüniealbum 'Return Of The Headhunters!', met Herbie Hancock op toetsen.

Saxofonist Patrick Clahar. (Foto: Joke Schot)

NEW YORK CALLING

JOHNNY O'NEAL

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Pianist-zanger Johnny O'Neal in Zeb's.
(Foto: Roos Plaatsman)

Afgelopen woensdag was ik vroeg vrij van mijn werk in New Jersey en kon ik nog net het concert halen dat pianist-zanger Johnny O'Neal in Zeb's gaf.

In 2008 zat ik in het eerste jaar van het Gronings conservatorium en mocht ik mee met de New York Trip. Van Joris Teepe kreeg ik een lijstje mee met vocalisten die in die week speelden: Dianne Reeves in Carnegie Hall, Annie Ross in The Metropolitan Room, Myrna Lake en Johnny O'Neal in Smalls. Van Johnny O'Neal had ik nog nooit gehoord en daarom sloeg ik hem over. Toen ik in 2011 naar New York verhuisde was Johnny een van de eerste muzikanten die ik zag en het viel me op dat iedereen het over hem had. Buiten de stad is hij helemaal niet bekend, maar in de New Yorkse jazzscene is hij op zijn 57ste al een legende.

Johnny komt oorspronkelijk uit Detroit en groeide op met gospelmuziek. In de jaren zeventig werkte hij jarenlang als pianist in Detroit en Birmingham toen er nog volop regionale jazzscenes waren en je als jonge pianist gemakkelijker werk kon krijgen met grote namen als Clark Terry, Lionel Hampton of Milt Jackson, dan als leider van je eigen kwartet. Johnny's mentor was Oscar Peterson. In 1985 speelde hij solopiano in zijn voorprogramma en in 2004 speelde Johnny, mede door de aanbeveling van Oscar Peterson, de rol van zijn andere grote voorbeeld Art Tatum in de film 'Ray' over Ray Charles.

Johnny's vader was pianist en zanger. Hij leerde Johnny dat het kennen van de tekst van een liedje zorgt voor dynamiek en een betere interpretatie van de melodie. Johnny leerde daarom alle teksten van de liedjes die hij speelde en begon ze te zingen. Nu is hij elke zaterdag te zien in Smoke Jazz Club en elke zondag in Smalls, waar hij piano speelt en zingt.

Tijdens het concert in Zeb's is Johnny even ontspannen, grappig en spontaan als ik van hem gewend ben. Hij imiteert Nat King Cole, zingt de ritmes die de drummer in zijn solo speelt moeiteloos na en zijn scatsolo's zijn complex en virtuoos. Hij speelt 'standards', maar nooit de meest voor de hand liggende en arrangeert ze ter plekke waardoor elk nummer spannend en dynamisch wordt. De muzikanten in zijn band zijn jonge aanstormende talenten en ze lijken geen problemen te hebben met de obscure liedjes die hij impulsief inzet. Met de spanningsboog die Johnny creëert pakt hij het publiek in, hij amuseert en ontroert en dat alles op een natuurlijke manier, alsof hij in zijn huiskamer zit. Maar het meest bijzondere en unieke aan Johnny O'Neal is zijn 'swing feel'. Er is niemand op de wereld met zo'n timing als hij. Naar hem luisterend waan je je in de jaren veertig op 52nd Street, je kijkt om je heen en ziet de verlichte aankondigingsborden: 'Tonight: The Oscar Peterson Trio, Thelonious Monk, Sarah Vaughan...'

Maar het is 2014, ik zit in Zeb's op 27th Street en dat is helemaal zo gek niet. Ik besteed nog steeds al mijn tijd aan het artiestenvisum en Johnny O'Neal laat me zien waar ik het allemaal voor doe.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

COOL NIGHT

De aanleiding doet nu even niet ter zake, maar ik draaide nog eens het cassettebandje met daarop deel vier van de serie 'De woelige jaren van de Ramblers', door de VARA uitgezonden op 18 juli 1981.

De documentaire gaat vanaf het jaar 1929 in vogelvlucht door de jaren heen, geïllustreerd met complete nummers en fragmenten van platen, maar ook met radiomateriaal. Na enige onzinnummers komen we bij een eigen opname uit 1962, toen de band een concert gaf in het kader van een rondleiding door de studio. Masman kondigt een nummer aan als volgt (enigszins aangepast en met eigen interpunctie):

"En nu hebt u al een hele tijd geen combomuziek van ons gehoord, om de eenvoudige reden dat Toon van Vliet ziek was. En die is er vandaag ook weer bij, Toon van Vliet – ja, u mag wel even klappen voor hem – en de combo, die bestaat altijd uit Toon van Vliet en Ado Broodboom, tenorsaxofoon en trompet. En die gaan nu een improvisatie spelen. Het stuk heet 'Cool night', van Thompson. Dat zegt u waarschijnlijk niks, maar eh, u moet er maar eens naar luisteren. Het is een beetje progressieve, een beetje moderne muziek.

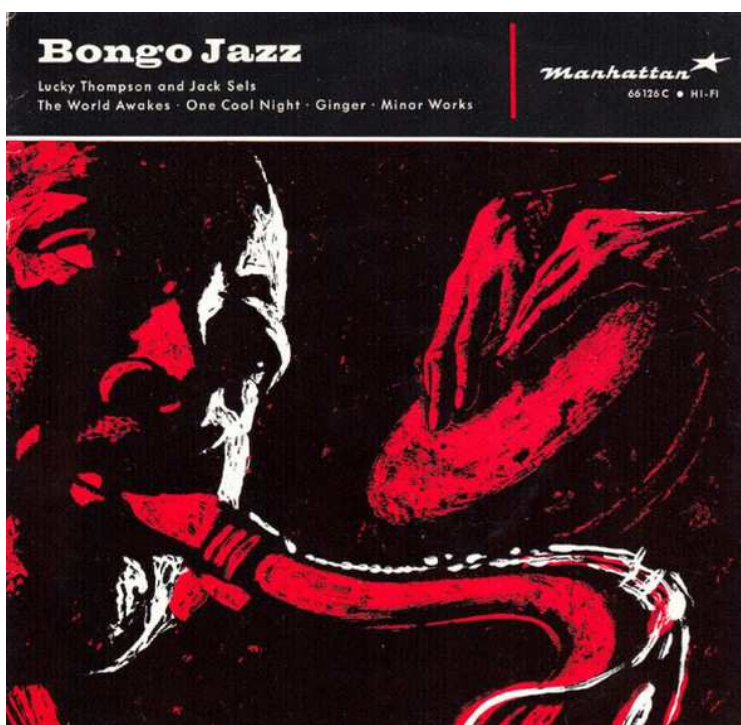
En nou is het erg leuk, dat, wanneer een van de solisten telkens een solootje gedaan heeft, dan moet u even een klein beetje applaudisseren. Dat geeft zo echt een idee dat u echt meeleeft, dat u echt een begrip ervan heeft, van de moderne jazzmuziek. Ja, doen we dat? 'Cool Night' van Thompson, met Ado Broodboom, Toon van Vliet en onze ritme-groep."

Volgt tweemaal het twaalfmatige riff-thema in unisono door trompet en sax, daarna twee solo-chorussen van Ado en vier van Toon. Deze lijkt hierna nog even door te gaan, maar het zijn de eerste vier maten van twee vier-om-vier chase chorussen, met achtereenvolgens: tenor-drums-trompet-drums-tenor-drums. De afsluiting is zoals het begin: tweemaal het thema. (Daarin twee korte momenten, vlak na elkaar, waarop het geluid iets terugvalt, een 'zakje').

Masman: "Ik zie een hoop kaalhoofdige nozems in de zaal. Die hebben het natuurlijk mooi gevonden. [...]"

Die 'Thompson' blijkt Lucky Thompson te zijn, die het thema eerder opnam, in Parijs op 22 februari 1956, met medecomponist Emmett Berry op trompet en

[...vervolg in de rechterkolom](#)

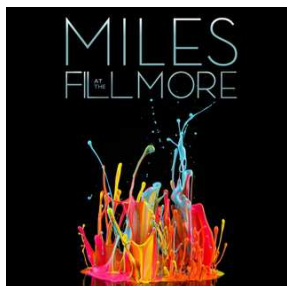
De ep 'Bongo Jazz' van Lucky Thompson. Daarop: 'One cool night' met Sadi, Benoit Quersin en Ghana M'Bow (1959).

drie Fransen, en wel onder de titel 'Takin care o'business'. In de hoestekst op de reïssue op de Swing-lp SW 8404 noemt Dan Morgenstern het een 'blues in majeure'. Diezelfde dag nam Lucky nóg een nummer op, 'One cool night', gebaseerd op de akkoorden van 'S Wonderful'. (In Jepsens discografie heet het 'When cool night', naar de foutieve titel op de oorspronkelijke uitgave op Ducretet-Thomson D93098; Bruyninckx geeft als toevoeging 'I got rhythm') Lucky speelt 'Takin care o'business' ook in het voorprogramma van een concert met het Gerry Mulligan Quartet in het Concertgebouw in Amsterdam op 18 mei 1957. In een artikel van Lex Lammen in Jazz Bulletin van januari 2007 over het optreden van Mulligan krijgt dat van Thompson nauwelijks aandacht, maar het blad drukt wel het programma af en daarop heeft een bezoeker aangetekend, dat het bewuste nummer een blues was. (Van de begeleiders, de gebroeders Jacobs en Cees See heeft deze bezoeker de laatste doorgestreept en vervangen door Wessel Icken. Volgens het verslag van Harm Mobach in het juni-nummer van Rhythme moet dat kloppen.) [Attentie Nederlands Jazz Archief: De concerten zullen zijn opgenomen door organisator Lou van Rees; krijgen we ze nog eens te horen op cd?] Lucky Thompson legde het nummer nog eens vast voor het Duitse Manhattan-label, in Keulen op 7 februari 1959, in een kwartetbezetting met Sadi op vibrafoon, Benoit Quersin op bas en Ghana M'Bow op conga, maar nu onder de titel 'One cool Night' (volgens Jepsen) resp. 'Cool night' (volgens Bruyninckx). Dat het wel degelijk 'ons' nummer was, valt te lezen in de Lucky Thompson-discografie van Bob Weir, die hier in de eerste instantie de titel 'Takin' care o'business' geeft. Een toevallige omstandigheid is nu dat ook trompettist Ado Broodboom aan deze sessie meewerkte, zij het in twee andere nummers. En hier ligt onze link. We mogen namelijk aannemen dat Ado het nummer heeft meegenomen naar ons land en het drie jaar later heeft ingebracht in het repertoire van de Ramblers, annex de foutieve titel.

Jan J. Mulder

BESTSELLERS JAZZ CENTER

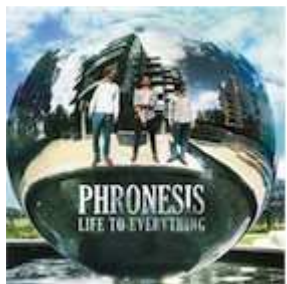
Datum: 21 april 2014

- 1 Miles Davis
Bootleg Series Vol.3 Live At Fillmore (Sony)
- 2 Paolo Fresu
i30! (TUK)
- 3 Reinier Baas
Smooth Jazz Apocalypse (Mainland)
- 4 Catherine Russell
Bring It Back (Jazz Village)
- 5 Ambrose Akinmusire
The Imagined Saviour (Blue Note)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Phronesis
[Life To Everything \(Edition\)](#)
Wederom een live-album van het Engelse pianotrio Phronesis. Nu met de vaste drummer Anton Eger. Vuurwerk!
- 2 Snarky Puppy
[We Like It Here \(Ropadope\)](#)
Opgenomen in de Kytopia Studio's in Utrecht, oktober vorig jaar. Deze Amerikaanse band 'funk' en speelt alsof elke noot de laatste is. Heerlijk! (cd met dvd).
- 3 Helen Sung
[Anthem For A New Day \(Concord\)](#)
Major label-debuut van deze Amerikaanse pianist. Met een keur aan jazzsterren van dit moment en goede eigen composities. Lekkere, eigentijdse jazz die organisch klinkt.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

VARIA

Saxofonist **Toon Roos** (foto) viert op 2 mei zijn vijftigste verjaardag in het Bimhuis (A'dam) met een akoestisch/elektrisch dubbelprogramma. Het wordt uitgevoerd door zijn kwartet ('standards') en de Toon Roos Group (funk). Roos speelt met Karel Boehlee (toetsen), Theo de Jong (bas), Joost van Schaik (drums) en als gast Peter Tiehuis (gitaar).

JAZZMEDIA CHART

Datum: 4 april 2014

- Christine Stephan, JAZZTHETIK:
HANS LÜDEMANN TRIO IVOIRE
[Timbuktu \(Intuition/DoubleMoon\)](#)
- Henning Bolte, Jazzism:
JOACHIM KÜHN/ALEXY KRUGLOV
[Moscow \(ACT\)](#)
- Lars Grip & Patrik Sandberg, Orkester Journalen:
ODDJOB
[Live In Bremen \(Headspin\)](#)
- Cim Meyer, Jazz Special:
MAKIKO HIRABAYASHI/ KLAVS HOVMAN/ MARILYN MAZUR
[Surely \(Enja\)](#)
- Lars Mossefinn, Dag & Tid:
BENEDICTE MAURSETH/ ÅSNE VALLAND NORDLI
[Over Tones \(ECM\)](#)
- Luca Vitali, Giornale della Musica:
DAWN OF MIDI
[Dysnomia \(Thirsty Ear\)](#)
- Axel Stinshoff, Jazz thing:
TAKUYA KURODA
[Rising Son \(Blue Note\)](#)
- Paweł Brodowski, Jazz Forum:
OBARA INTERNATIONAL
[Live at Manggha \(ForTune\)](#)
- Jon Newey, Jazzwise:
JOHN MCLAUGHLIN & THE 4TH DIMENSION
[The Boston Record \(Abstract Logix Records\)](#)
- Anna Filipieva, Jazz.Ru:
DAVE HAMBLETT
[Light at Night \(Whirlwind Recordings\)](#)

De Jazzmedia Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

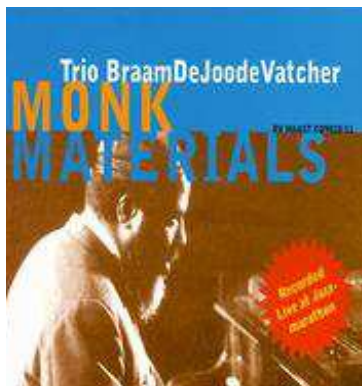
DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

TRIO BRAAMDEJOODEVATCHER

Monk Materials

BVHAAST

Bezetting:

Michiel Braam (p),
Wilbert de Jooede (b),
Michael Vatcher (d).

Indertijd maakte ik via 'Monk Materials' kennis met het trio BraamDeJooedeVatcher. Het album verscheen in 1998 bij BVHAAST (het is nog te koop bij Michiel Braam). De live-opnamen werden gemaakt tijdens de Jazzmarathon in Groningen op 8 december 1990. Michiel Braam pakte indertijd een stuk of wat Monk-composities en zette die naar zijn hand. Zoals altijd bij hem, als hij anderen composities arrangeert: met respect voor de componist.

De Monk-stukken zijn zo gearrangeerd dat ze herkenbaar blijven, maar dat ze ook volledig 'Braamsiaans' zijn. Braam trad in Groningen op met de toen ook al - bijna 25 jaar geleden - coryfeeën Wilbert de Jooede (op contrabas) en Michael Vatcher (op drums). Drie persoonlijkheden die in elke muzikale situatie staande blijven. Ze verwerken de stukken zonder dat het origineel achter de horizon verdwijnt. Door de inzet van het trio krijg je regelmatig het idee opgetild te worden door de spanning die ze creëren. Monk zoals je het voor die tijd nog nooit hoorde.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Hans van Oosterhout speelt 29 mei in Breda. (Foto: Joke Schot)

Komend Breda Jazz Festival biedt eigen podium aan moderne Bredase jazz

Moderne Bredase jazz krijgt een eigen podium tijdens de komende editie van het Breda Jazz Festival. Elke avond zijn op het podium van de StadsGalerij musici te horen die een bijzondere band met de stad hebben. Het podium is het initiatief van de Bredase musici Rogier Telderman en Paul Maassen. Zowel aanstormende talenten als gevestigde musici treden op.

Donderdag 29 mei bijt saxofonist Stan van de Wetering het spits af. Daarna treedt drummer Hans van Oosterhout aan met gitarist Ed Verhoeff en bassist Jeroen Vierdag. Vrijdagavond is het podium voor contrabassist Marc van Rooij, tenorsaxofonist Ben van den Dungen en pianist Rob van Kreefeld. Jong talent Sjoerd van Eijck (piano) opent. Voor de laatste avond, 31 mei, heeft drummer Abel de Vries zijn collega's Sebastiaan van Bavel (piano) en Richard Frijters (bas) uitgenodigd. Paul Maassen en Rogier Telderman sluiten de serie gezamenlijk af met drummer Niek de Bruijn, bassist Sven Happel en een speciale gast.

Gezocht: Ambitieuze jazzprojecten

Onder meer Flagey, de kunstencentra De Werf, Vrijstaat O en Rataplan zijn samen met de Jazzlab Series op zoek naar een innovatief jazzproject. Professionele Belgische jazzmuzikanten kunnen daartoe een voorstel indienen. Bijvoorbeeld een samenwerking met een buitenlandse muzikant of een alliantie met andere kunst disciplines. De ondersteuning kan bestaan uit een productiebudget en/of logistieke hulp. Gehonoreerde projecten worden opgenomen in de concertreeks van JazzLab Series. Projectvoorstellen kunnen van 1 juni tot 1 november ingediend worden bij JazzLab Series (t.a.v. Mik Torfs), Parklaan 80, 9000 Gent.

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat, na opening van het blad via jazzflits.nl, door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 21 april 2014

1 George Cables

Icons and Influences (HighNote)

2 Bruce Barth

Daybreak (Savant)

3 Monty Alexander

Harlem-Kingston Express Vol 2:
The River Rolls On (Motema)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

DE NIEUWE JAZZMOZAÏEK

Op de voorkant van het Vlaamse Jazzmozaïek 2014-1 prijkt trompettist Bert Joris. De winnaar van de Jazzmozaïek Award 2014: "Pas de laatste tien jaar voel ik me echt wel genoeg relaxed om met mijn trompet een soort rust op het podium te ervaren." De Deense gitarist Jakob Bro vertelt uitgebreid over zijn project '22 Strings And A Piece Of Wood'. Een verhaal over de DeVitaGroup. Trombonist/tubaïst Michel Massot speelt in groepen als Rêve d'Éléphant, Trio Grande en Mâak.

Rauw en elektronisch spelen de heren van het kwartet Skordatura Punkjazz Ensemble. Verder in het nummer veel festivalnieuws. En Maxine Gordon vertelt over haar in 1990 overleden man, saxofonist Dexter Gordon. (Lo Reizevoort)

Info: <http://www.jazzmozaïek.be>.

OVERLEDEN

Wayne Henderson, 5 april 2014 (74)

Amerikaanse trombonist. Overleden in Culver City, California. Was vanaf ca. 1960 tot 1975 een van de vaste leden van de Jazz Crusaders, tien jaar later Crusaders geheten, en onder die naam exponent van de funkachtige richting die de jazz zou inslaan.

Fred Ho, 12 april 2014 (56)

Overleden in Brooklyn, NY. Als Fred Houn bespeelde hij bariton- en sopraansaxofoon. De politiek bewogen non-conformist legde zich daarna toe op componeren, op vele terreinen, zoals ballet en opera. (jjm)

LAATSTE NIEUWS

Utrechts Jazz Orkest beste op Big Band Festival Goor

Het Utrechts Jazz Orkest heeft op Tweede Paasdag het Big Band Festival Goor 2014 gewonnen. Vorig jaar was de Amstel Big Band de beste. Het Utrechts Jazz Orkest, dat onder leiding staat van Konrad Koselleck, moest het tijdens het festival opnemen tegen onder meer de plaatselijke Apollo Big Band, de Solid Big Band, DizzizJazz, Big Band Straight Ahead en Jay Jay's Border Jazzmen.

Concertgebouw Jazz Award voor Bobby McFerrin

De Concertgebouw Jazz Award 2014 is toegekend aan Bobby McFerrin. Hij krijgt de prijs op 27 mei 2014 tijdens zijn concert in de Grote Zaal van Het Koninklijk Concertgebouw. De Concertgebouw Jazz Award is een oeuvreprijs voor een internationaal vermaarde jazzmusicus en wordt uitgereikt tijdens een concert dat de winnaar geeft in Het Concertgebouw. Eerder werd de prijs toegekend aan Dianne Reeves (2011), Sonny Rollins (2010), Toots Thielemans (2009), Herbie Hancock (2008), Wayne Shorter (2007), Eddie Palmieri (2006), Benny Golson (2005), Chick Corea (2004), Elvin Jones (2003) en George Coleman (2002).

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.